

Misafirperverliğin Yok Oluşu

— çitlembik · 11 Mayıs 2026

MİSAFİRPERVERLİĞİN YOK OLUŞU

Gezi rehberimiz, aracın mikrofonundan veryansın ediyordu.

“Nerede sizin misafirperverliğiniz?” derken sesindeki sitem kadar gözlerindeki düş kırıklığı da dikkat çekiyordu. O an, kelimeler otobüsün tavanında dolaşıp bir süre hepimizin üstüne asılı kaldı sanki.

İtiraf etmeliyim ki iç sesim de yılların değişimini kulağıma eğilip usulca fısıldadı. Eskiden böyle miydi? Hele okul gezileri... Veliler adeta görünmez bir sofraya kurardı. Kiminin elinde sarma dolu kaplar, kiminin poğaçaya tepsileri, kimisinin peçeteye sarılmış kekleri... Daha otobüs hareket etmeden çay kokusuna karışan çörek kokuları yayılırdı içeriye.

Bir anne “Bizim açmayı tadın” der, öteki hemen karşılık verirdi:

“Durun daha benim kısırın limonu yeni oturdu.”

Sanki yolculuk değil de küçük bir mahalle şenliği başlardı. Çocuklardan çok büyükler heyecanlanırdı bazen. Plastik saklama kaplarının kapak sesleri bile o yılların müziği gibiydi.

Bu sözler, otobüsteki kadınların içine ağır bir darbe gibi indi. Bir anda havanın rengi değişti sanki. Az önce kendi içine çekilmiş duran birkaç veli, sessizce çantalarına uzandı. Fermuar sesleri duyuldu önce. Ardından yıllardır tanıdık gelen o plastik saklama kapları birer birer ortaya çıktı.

Kimi utangaç bir tebessümle poğaçaya uzattı, kimi “Evde aceleyle yaptım” diyerek kekiyle kusurunu peşinen affettirmeye çalıştı. Oysa mesele ne poğaçanın şekliydi ne kekin kabarması... İnsanlar biraz da eski alışkanlıklarının mahcup enkazını taşıyordu ellerinde.

Kadınların yüzünde tuhaf bir ifade vardı; hem alınmış hem de kendilerini açıklamaya çalışıyormuş gibiydiler. Sanki rehberin sözleri yalnızca yiyeceklere değil, yıllardır eksilerek değişen o paylaşma hâline söylenmişti.

Otobüsün içinde bir anda karışık kokular dolaşmaya başladı. Dereotlu poğaçaya, tarçınlı kek, peynirli börek... Ve bütün o kokuların arasında görünmeyen bir şey daha vardı: geçmiş zaman.

Otobüs ilerlerken camın ardından kayan manzaraya baktım; bazı alışkanlıklar da eski yol kenarı tabelaları gibi yavaş yavaş silinip gidiyordu.

9 Mayıs 2026
H. ıđdem Deniz